

[Kultur- og kommunikationsministeren]

at betyde nye muligheder på breddeidrætsområdet, herunder måske også på forskningssiden. Men indtil videre er det urealistisk at tale om øgede tilskud på dette område.

Der skete dog det glædelige, at der på finansloven for indeværende år kunne afsættes ekstra 5 mio. kr. til breddeidrætsformål, men der er langt mere påtrængende breddeidrætsopgaver at investere de penge i, end der er i det lovforslag om Idrættens Forskningsråd, som foreligger her.

Jeg skal kun give nogle enkelte kommentarer til selve indholdet af lovforslaget.

Jeg synes, det er en virkelig nydannelse – en nydannelse, som nok kan overraske en, der selv har virket som forsker – at det i en lovtekst defineres, hvad forskningens opgave er, sådan som det er forsøgt i begyndelsen af § 1. Den slags afstod man fra – og efter min mening afstod man klogeligt fra det – ved loven om Statens Forskningsråd i 1972. Det bør vi fortsat gøre.

Noget andet er at pålægge rådet nogle opgaver, som det skal varetage; det må man naturligvis gerne, hvis man opretter et råd. Men lovgive om, hvad forskerne skal eller ikke skal i deres forskning, det er noget helt nyt i dansk forskningspolitik.

Forslagsstillerne vil så dele deres forskningsråd op i en bestyrelse og et forskningsudvalg. Udvalget skal være et sagkyndigt, rådgivende organ, som indstiller til bestyrelsen, som så træffer beslutningerne om pengenes fordeling til ansøgerne. En sådan adskillelse af vurdering og beslutning er også noget nyt; den kender vi ikke til i forskningsrådene i øvrigt. Vi bruger den ikke inden for Statens Forskningsråd, og jeg har svært ved at se, hvorfor vi skulle gå over til en sådan model på dette område.

Jeg synes egentlig, at der i forslaget spores en kritik af det nuværende Idrættens Forskningsråd, som jeg for mit vedkommende i hvert fald ikke vil deltage i. Men man må være opmærksom på, at idrætsforskning også kan støttes ad andre kanaler, først og fremmest, som jeg nævnte tidligere, gennem de eksisterende statslige forskningsråd, alt efter hvilket videnskabeligt aspekt det pågældende projekt har; det kan være medicinsk, det kan være samfundsvidenskabeligt, det kan være humanistisk, der kan lægges en hel masse andre vinkler på det. Det har vi udmærkede forskningskyndige organer til at tage stilling til. Og så foregår der jo idræts-

forskning på læreanstalter osv. og på Gerlev Idrætshøjskole, som oppebærer meget store tipstilskud fra mit ministerium. Alene i 1987 var det 625.000 kr.

Hvis jeg sammenfattende skal karakterisere lovforslaget, vil det blive således, at det er et velment forslag, noget usædvanligt inden for forskningssektoren og egentlig overflødigt, og dermed har jeg også givet begrundelsen for, at regeringen afviser det.

Eva Møller (KF):

Med dette lovforslag ønsker Socialdemokratiet at oprette et Idrættens Forskningsråd, der skal støtte og igangsætte forskning og forskeruddannelse samt formidle forskningsresultater inden for idrættens områder. Jeg skal på Det Konservative Folkepartis vegne afvise dette lovforslag. Vi er enige med Socialdemokratiet i, at de pågældende opgaver er væsentlige og nødvendige, men vi mener ikke, at lovforslaget er udtryk for en god løsning på området.

Staten har i forvejen 6 forskningsråd, der inden for hver sit hovedområde skal varetage forskningens interesser, og vi finder det væsentligt at betragte problemer i sammenhæng og ikke stykkevis og delt.

Idrætsforskning kan således i øjeblikket varetages af og bliver varetaget af Det Samfundsvidenskabelige, Det Naturvidenskabelige, Det Humanistiske og Det Lægevidenskabelige Forskningsråd, hvorved vi sikrer, at forskningsprojekterne ses i en helhed og kvalitetsvurderes helt på linje med al anden forskning. Denne organisation af forskningen finder vi principielt rigtig.

Jeg kan endvidere helt på linje med kulturministeren tilføje, at jeg finder det mærkeligt, at man ønsker at oprette et statsligt organ, der er meget lig det Idrættens Forskningsråd, der på privat initiativ blev oprettet i 1959, et privat initiativ, der har fungeret godt i alle disse mange år. Det er bredt sammensat, det samarbejder godt med en lang række organisationer og institutioner, der beskæftiger sig med idræt, og sidst, men ikke mindst, er det et privat initiativ, der for tiden for godt halvdelen af udgifternes vedkommende finansieres ved støtte fra Kultur- og Kommunikationsministeriet.

Idrætsforskning er væsentlig og nødvendig. Den skal derfor varetages og støttes, men det mener jeg sker langt bedre inden for de eksiste-